

„Szívvel-lélekkel szakmát!”

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Empátia a gyakorlatban – így formálódnak a jövő segítők szakemberei

A „Szívvel-lélekkel szakmát!” pályázat keretében megvalósult „Társ a mindennapokban” program során a résztvevő tanulók nemcsak szakmai tapasztalatot szereztek, hanem valódi emberi kapcsolódásokat is megélték az idősek otthoni ellátás világában.

A programban 30 tanuló vett részt, akik rendszeres önkéntes tevékenységet végeztek, és a mindennapi gondozási, kapcsolattartási helyzetekben próbálhatták ki magukat. A Semmelweis Egyetem Geriátriai Klinika falai között szerzett élmények mély nyomot hagytak bennük – és az ellátottakban is.

A diákok jelenléte túlmutatott a feladatvégzésen: figyelemmel, empátiával és tisztelettel fordultak az idősek felé. Nemcsak segítettek, hanem valódi társai lettek a mindennapoknak.

Tevékenységük sokszínű volt: közösen főztek – palacsinta és sztrapacska is készült az ellátottak nagy örömeire –, segítették a gyógytornászt a betegek sétáltatásában, beszélgettek, játszottak, levegőre vitték az időseket, sőt egy rosszul látó néni kérésére levelet is megfogalmaztak. A közös programok – még egy-egy „wellness-pillanat” vagy masszázs is – oldott, családias hangulatot teremtettek.

A szakmai visszajelzések is megerősítik a program értékét. Kszuz Szilvia főnövér kiemelte: a tanulók kedvesek, nyitottak voltak, alázattal és érzékenyen kapcsolódtak a betegekhez, érdeklődve vettek részt a gondozási folyamatokban, és végig felelősségteljesen dolgoztak.

A program egyik legnagyobb hozadéka, hogy a tanulók megtapasztalták: a segítők szakma nem csupán feladatokról áll, hanem jelenlétekről, odafigyelésről és kapcsolódásokról. Ezek az

élmények alapozzák meg a hivatástudatot, és segítik őket abban, hogy elkötelezett, empátikus szakemberekké váljanak.

Az intézmény büszke tanulóira, és hálás a támogató szakmai közegért. Az együttműködés nem ér véget: a diákok már készülnek a következő közös alkalomra – egy meghitt anyák napi műsorral.

„Lehet, hogy mi csak egy délutánt adtunk – nekik viszont egy emléket.”